

U s n e s e n í

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 28. listopadu 2018 v trestní věci proti obžalovanému **Lukáši Nečesanému**, narozenému [REDAKCE], odvolání krajského státního zástupce v Hradci Králové proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. května 2018 č.j. 9T 12/2013-4024 a rozhodl takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu se napadený rozsudek zrušuje.

Podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc vrací soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Podle § 262 trestního řádu se nařizuje, aby věc byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu.

O d ů v o d n ě n í

1. Shora uvedeným **rozsudkem** Krajského soudu v Hradci Králové byl obžalovaný Lukáš Nečesaný podle § 226 písm. c) trestního řádu zproštěn obžaloby pro skutek spočívající v tom, že dne 21.2.2013 v přesně nezjištěné době mezi 16.55 hod. – 17.05 hod. v ulici [REDAKCE], [REDAKCE] Královéhradecký kraj, v prostorách kadeřnictví, provozovaného L [REDAKCE] B [REDAKCE], nar. [REDAKCE], s přímým úmyslem ji usmrtit a získat tak majetkový prospěch, s rozmyslem, který spočíval v obstarání zbraně, a to tupého předmětu, fyzicky napadl poškozenou L [REDAKCE] B [REDAKCE] nejméně 6ti opakovanými údery značné intenzity, rozpůleným polenem, do oblasti vlasové části hlavy, kdy tímto jednáním poškozené způsobil mnohočetná tupá poranění hlavy – četné tržně zhmžděné rány v temenních a týlních krajinách oboustranně a v pravé spánkové krajině, pod kterými se nacházely vpáčené tříštivé zlomeniny lební klenby, plošná ložiska krvácení do prostoru pod tvrdou lební plenou nad oběma týlními laloky mozku a drobná povrchní ložiska zhmždění mozkové tkáně v obou týlních a pravém temenním, spánkovém a čelním laloku mozku a tržně zhmžděnou ránu dolní části pravého ušního boltce, kdy tato poranění vedla k bezprostřednímu ohrožení života poškozené, vyžadovala urgentní chirurgické ošetření a následnou zdravotní péči ve Fakultní nemocnici v [REDAKCE], poté obžalovaný místo svého jednání prohlédl, odcizil peněženku poškozené, v níž se nacházely osobní doklady, finanční hotovost a tržba kadeřnictví v celkové částce nejméně 10.000,- Kč, když po činu těžce poraněnou a na životě ohroženou poškozenou, která si s ohledem ke svému zdravotnímu stavu nebyla schopna zajistit nutnou lékařskou péči, uzamkl v prostoru kadeřnictví a z místa činu odešel, kdy pouze shodou náhod dne 21.2.2013 v době okolo 18.15 hod. byla poškozená L [REDAKCE] B [REDAKCE] nalezena svým synem, který ji zajistil lékařskou péči, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný. Podle § 229 odst. 3 trestního řádu byli na řízení ve věcech občanskoprávních odkázáni jak poškozená L [REDAKCE] B [REDAKCE], tak Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnitra ČR, tak i Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti.
2. Proti tomuto rozsudku podala včas **odvolání** státní zástupkyně krajského státního zastupitelství v Hradci Králové. V úvodu konstatuje, že se jedná už o páté meritorní rozhodnutí ve věci a že soud prvního stupně, po předchozím zrušení jeho rozsudku ze dne 20. 11. 2017 usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 3. 2018 (8 To 25/2018), v novém hlavním líčení pouze přečetl obsah rozhodnutí Vrchního soudu a po přednesení závěrečných řečí rozhodl naprosto shodně.
3. Státní zástupkyně v odůvodnění odvolání dále uvedla, že krajský soud i nadále opírá své závěry o obě rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, kdy argumentace v posledním jeho rozhodnutí se prolíná s

Shodu s prvopisem potvrzuje: [REDAKCE]

těmito rozhodnutími, byť se již nezařituje jejich konkrétní argumentací. Nalézací soud opětovně dospívá k závěru, že v dané trestní věci neexistuje ani jediný důkaz, který by svědčil na vinu obžalovaného Nečesaného, byť nyní napadený rozsudek čítá již přes 100 stran, hodnocení důkazů po nyní provedeném hlavním líčení se týká toliko strana 99 - 100, tedy od odstavce 304. Nalézací soud uvádí, že není jeho úkolem hodnotit nebo komentovat rozhodnutí vyšších soudů, nicméně je jeho povinností je respektovat. Dospívá k závěru, že byl povinen vcelku rozdílná rozhodnutí nadřízených soudů posuzovat a zejména je pak vysvětlit laické veřejnosti, pro níž nemusí být jednoznačně pochopitelné, jaké konkrétní důvody vedly ke zrušení rozsudku nalézacího soudu z 20. 11. 2017, když právě vyhodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně. Dále uvádí, že původní senát a také soud odvolací se kloní k názoru, že vina obžalovaného Nečesaného byla bez důvodných pochybností prokázána, kdežto nový senát nalézacího soudu i Nejvyšší soud významné pochybnosti ohledně viny vnímají. V závěru odstavce 307 je konstatováno, že nalézací soud provedl konkrétní a detailní rozbor provedených důkazů tak, jak to popsal shora a pak podle svého vnitřního přesvědčení rozhodl. V závěru rozsudku pak nalézací soud bez jakékoli argumentace a naprosto vytrhávaje konkrétní skutečnosti z kontextu konstatuje, že pokud vyšetřující policista naváže důvěrný vztah se svědkyní, pokud je zjištěn přenos pachových stop na místě činu, pokud se tvrzený závěr rekoalice podle fotografií nedá použít, protože jeho obrazový a zvukový záznam tomuto neodpovídá a podobně a obhajoba toto vše namítá, je třeba aplikovat obecnou zásadu, že pokud manipulace s důkazy nebyla vyvrácena, je třeba ji připustit. V závěru pak uvádí, že to, že k možnému ovlivňování důkazů mohlo dojít z jiné strany než od orgánů činných v trestním řízení, i to, že rodina obžalovaného má snahu mu pomoci, je skutečností, z níž však nelze činit žádný konkrétní závěr o průkazu viny obžalovaného ve smyslu podané obžaloby. Po této argumentaci pak nastupuje poslední odstavec, v němž je konstatováno zproštění z obžaloby podané na obžalovaného.

4. To, že je, i přes výhrady rozebrané v napadeném rozsudku, pachatelem právě obžalovaný Lukáš Nečesaný, je předně a stále prokázáno výpovědí poškozené, která opětovně nejen v hlavním líčení dne 2. 9. 2015, ale i dne 7. 9. 2017 stvrdila svá předchozí vyjádření z přípravného řízení trestního, kde mj. popsala své činnosti po odchodu posledního zákazníka - malého chlapce a opětovně potvrdila, že mezi odchodem tohoto chlapce a příchodem pachatele útoku se nikdo další do její provozovny nedostavil, vyjádřila se i k oné namítané kupičce vlasů, smetené v rohu u kamen „WAW“ a dosud neuklizené do odpadkového koše, rovněž opakovaně uvedla, že po prvotním úderu do hlavy si na další skutečnosti nepamatuje. Nad rámec těchto vyjádření pak velmi precizně specifikovala markanty útočnicka (když tuto specifikaci poprvé uvedla již dne 21. 2. 2013 a opakovala ji i dne 2. 9. 2015 a následně dne 7. 9. 2017 - vlasy a výraz tváře). Poškozená takto označila obžalovaného nejen ve svých předchozích výpovědích u hlavního líčení, ale i v přípravném řízení a naposledy i dne 7. 9. 2017, kdy opět tváří v tvář obžalovaného označila pachatelem násilného jednání proti své osobě, a to i přesto, že jí obžalovaný oponoval s přísahou na svou rodinu. I přes tyto všechny skutečnosti poškozená nadále setrvává na svém stanovisku. Pokud je stále namítáno, že poškozená trpí a trpěla amnézií, proto si nic takového nemůže pamatovat, a byla ovlivňována policií, je toto tvrzení v rozporu se skutkovými zjištěními. Ze znaleckých posudků, které jsou součástí spisu, vyplývá, že sice u poškozené s vysokou pravděpodobností amnézie nastala, čemuž svědčí i to, že poškozená při rekognicích obžalovaného nepoznala. Nelze však odhlédnout od závěrů znaleckých posudků, že nelze určit rozsah případné amnézie, nelze vyloučit ani to, že paměť poškozené se může vrátit, resp. amnézie se může tzv. snižovat a porucha paměti se může s ohledem na ústup otoku zlepšit (viz závěry znalce MUDr. Petra Mečíře, MBA). Z posudku Ústavu duševního zdraví Klecany se pak jednoznačně podává, že vizuální paměť, tj. zrakovou paměť, resp. paměť pro viděné informace, má poškozená B. [redacted] nejlépe zachovanou. Je otázkou, zda vůbec je možné znalecky zkoumat, zda si nějaká osoba děj pamatuje či nikoli. Když vyjádření svědkyně ohledně příchodu obžalovaného do kadeřnictví, jednání v něm po okamžik prvního úderu je shodné s výpovědí

Shodu s prvopisem potvrzuje: [redacted]

obžalovaného. Pokud se jedná o případné ovlivnění výpovědi poškozené policistou J. [redacted] při poskytování krátkodobé ochrany, je třeba odkázat na slyšené svědky u předchozího hlavního líčení, a to kpt. T. [redacted] a samotného kpt. J. [redacted], kdy oba shodně uvedli, že skutečně byla poškozené opakovaně krátkodobá ochrana policií poskytována na návrh kpt. J. [redacted], jako vyšetřovatele věci, ovšem tuto ochranu poskytovali policisté odlišní od policistů zařazených na I. odbor SKPV Hradec Králové, kteří věc vyšetřovali. Forma poskytování krátkodobé ochrany byla v různých obdobích různá, např. zajištění kamerového záznamu z prostoru kadeřnictví či místa trvalého bydliště poškozené. O důvodnosti poskytování krátkodobé ochrany nelze mít žádné pochyby i s ohledem na zprávy obsažené ve spise, svědčící o zhoršeném duševním stavu poškozené v průběhu vedeného trestního řízení a v souvislosti s medializací celé kauzy a zavádějícími informacemi. Od rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR došlo naopak, tak jak je shora konstatováno, k opětovnému posunu ve výpovědi svědkyně, kdy tváří v tvář obžalovanému sdělila, že on je pachatelem napadení její osoby a jaké markanty v jeho vzezření jí v tom utvrdily.

5. Stejně nepochybné a vyplývající i ze samotného doznání obžalovaného je to, že se v inkriminované době na místě činu pohyboval, po odchodu z doučování dorazil do kadeřnictví a po opuštění kadeřnictví pokračoval do bydliště svých prarodičů. Dle jeho vyjádření v kadeřnictví strávil jen několik vteřin. Tato část jeho výpovědi je vyvrácena výpovědí svědkyně P. [redacted] Š. [redacted], nyní J. [redacted] která uvedla ve svých opakovaných v podstatných rysech shodných výpovědích, naposledy dne 8. 11. 2017, že viděla do kadeřnictví vstupovat muže v době, kdy se na místě pohyboval i obžalovaný a kdy byla objektivně napadena poškozená. Popsala jej podle vzhledu jako vyššího štíhlého muže v bundě do pasu, přicházejícího tzv. seshora (tato situace byla řešena v hlavním líčení před posledním postupem NS ČR předložením map a zjištěním, že ani tato tzv. horní příchodová cesta nebyla nikterak delší, než ta, o níž hovoří obžalovaný, že tudý přišel), za situace, kdy v části ulice blíže k náměstí stál malý chlapec, jehož taktéž tato svědkyně viděla vycházet z kadeřnictví a o němž hovoří obžalovaný, že ho nedaleko kadeřnictví viděl. Muž, jehož svědkyně viděla vcházet do kadeřnictví, v žádném případě toto kadeřnictví neopustil v řádu několika vteřin, jak tvrdí obžalovaný, naopak byl vevnitř nejméně 2 minuty, o nichž svědkyně Š. [redacted] hovoří. Muž, o němž tato svědkyně hovoří, musel být pachatelem jednání ke škodě poškozené, když tato událost se odehrála časově těsně před 17. hodinou, což je doloženo výpisem telefonních hovorů svědkyně. Děj je takto zařazen i proto, že v této době poškozená svoje kadeřnictví zavírala, bylo prokázáno, že již měla poklízeno, byla převlečena do civilního oblečení a je zcela vyloučeno, že by se poškozená v provozovně zdržovala i po odchodu tohoto muže, pokud by to nebyl ten muž, který jí napadl a zanechal svému osudu na místě napadení. Muž, kterého svědkyně Š. [redacted] popisuje ve své výpovědi, je právě obžalovaný Lukáš Nečesaný. Pokud by jím nebyl, pak by tato svědkyně musela zaregistrovat na místě jednání ještě dalšího velmi podobného muže obžalovanému, a tak tomu není. Je to vyloučeno její výpovědí korespondující s výpovědí poškozené B. [redacted]. Navíc i sám obžalovaný by musel tohoto muže potkat, ovšem o této skutečnosti v žádné ze svých výpovědí nehovoří. Pokud se jedná o drobné rozporů ve výpovědích svědkyně Š. [redacted], které rozvádí nalézací soud v rozsudku, pak je třeba uvést, že svědkyně celý děj sledovala ze 4. patra protějšího domu, proto také nemusela vidět svědkyni V. [redacted] procházející po chodníku pod okny, pokud se jedná o brýle, o kterých svědkyně nehovoří, obžalovaný si je mohl před napadením sundat, aby si je nepoškodil, případně by se mu vstupem z venku do objektu, tedy ze zimy (patrně z ohledání místa činu - byl sníh) do tepla zamlžily. Ze znaleckého posudku prof. MUDr. Rozsívala jednoznačně vyplynulo, že obžalovaný nemá žádnou výraznou oční vadu, dokonce by mohl řídit vozidlo bez brýlí a o této skutečnosti svědčí i to, že popsal, že poškozená v době jeho příchodu do kadeřnictví měla rozepnutý pásek u kalhot.

6. Výpovědi svědka M. [redacted] jsou stále shodně konzistentní, a to i přes různě obhajobou podsouvané nepravdivé skutečnosti a zpochybnování jeho předchozích výpovědí. Svědek

Shodu s prvopisem potvrzuje: [redacted]

zdůvodnil zcela logicky svoji návštěvu kadeřnictví, kde našel poškozenou vážně zraněnou, vysvětlil své jednání na místě, popsal svůj pohyb a způsob, jakým do prostoru chodby, resp. čekárny vstoupil. Jeho výpovědi jsou zcela logické a věrohodné.

7. Pokud je stále namítána neexistence krevních stop na oblečení vydaném obžalovaným, pak toto je stále stejně vysvětlitelné tím, že jak je patrné ze spisu skutek se stal dne 21. 2. 2013, obžalovaný oblečení vydal dne 23. 2. 2013 a zadržen byl 7. 3. 2013, nebyl tedy zadržen po činu a není tedy vůbec jisté, zda vydal skutečně oblečení, které měl v době napadení na sobě. Pokud na místě jednání nebyly nalezeny stopy DNA, pak to svědčí o tom, že zde žádné takové stopy obžalovaný nezanechal, tedy nezanechal zde žádnou svoji tělní tekutinu (krev, moč, apod.), případně jinou tkáň. Setření ohledně úlomků dřeva v ráně na hlavě poškozené bylo opakovaně realizováno i cestou dotazů na pracovníky ZS, je třeba uvést, že s ohledem na velmi vážný stav poškozené, jistě při výplachu rány nikdo z lékařů, ať již ze ZS, či na urgentním příjmu nezkoumal, zda v ráně se nachází úlomky dřeva či nikoli. Ani toto nesvědčí o nevěrohodnosti výpovědi poškozené.
8. Otázka pachových stop byla opakovaně řešena, a to ať již znaleckým posudkem a jeho doplněním, tak i opakovaným výsledkem znalce JUDr. Kloubka. I u hlavního líčení dne 8. 11. 2017 znalec uvedl, že odběr, uchování i vyhodnocení pachových stop proběhlo naprosto standardním způsobem. Připustil určitou možnost jejich přenosu, tento přenos je však vyloučen, protože v takovém případě by všechny zajištěné pachové stopy musely obsahovat i pachovou stopu tzv. přenašeče, kterými mohly být toliko osoby kpt. J. [redacted] a kpt. H. [redacted], tedy osob, které v minulosti přišly do styku s obžalovaným. Podle odborného vyjádření z oboru pachové identifikace taková situace nenastala u 3 ze zjištěných stop (např. šuplík, kabelka poškozené). Pokud se jedná o namítané přetrvávání pachových stop, pak znalec JUDr. Kloubek konstatoval, že pokud by se na místě nenacházely, pak by nemohly být ztotožněny se srovnávací konzervou obsahující pach obžalovaného. Vyjádřil se k možnosti přetrvávání pachových stop na místě, kdy doba 6 dnů od zanechání pachové stopy do doby ohledání nevyklučuje možnost jejího uchování na místě. O způsobu odběru pachových stop při dohledání dne 27. 2. 2017 svědčí fotodokumentace nacházející se na č.l. 1147-1149 spisu. Pachové stopy obžalovaného pak byly nalezeny na místě, o kterých opakovaně tvrdil, že se zde nezdržoval a nacházely se na předmětech, u nichž uváděl, že na ně nesahal (kabelka poškozené, šuplík s tržbou). Z výpovědi znalce je jasné patrné, že vyšetřovatel kpt. J. [redacted] nemohl technicky vzato dokazování zmanipulovat a dodat pachové stopy obžalovaného s někým dalším na místo jednání tak, jak o tom hovořila svědkyně T. [redacted], neboť v těchto pachových stopách by musel být pach kpt. J. [redacted], příp. kpt. H. [redacted], kteří dne 27. 2. 2013 stopy zajišťovali. Argumentace nalézacího soudu, že pokud jedna ze zajištěných pachových stop byla přenesena, nelze poté vyloučit, že i další pachové stopy prošly stejným procesem, se ve světle provedených důkazů jeví jako naprosto lichá, neboť ze znaleckého posudku je jednoznačně patrné, že tyto stopy přeneseny nemohly být a nebyly. Státní zástupkyně se dále důrazně ohrazuje proti tvrzení spočívající v tom, že vyšetřující policisté měli manipulovat důkazy a neprovedly ústavně konformně důkaz metodou pachové identifikace, když tento důkaz nezajistili jako neodkladný a neopakovatelný úkon potažmo za účasti státního zástupce.
9. Soud dále mylně tvrdí, že vyšetřující policista navázal vztah se svědkyní, jedná se patrně o osobu J. [redacted] T. [redacted]. Byť lze připustit, že skutečně policejní komisař s touto osobou navázal intimní vztah, ovšem v žádném případě se nejednalo o svědkyni v této trestní věci, tedy v trestní věci obžalovaného Lukáše Nečesaného ve fázi před jeho zproštěním z obžaloby. Osoba J. [redacted] T. [redacted] vstupuje do celé věci až ve fázi odvolacího řízení proti odsuzujícímu rozsudku po zásahu rodiny obžalovaného. Ze samotné argumentace napadeného rozsudku je třeba uvést, že k žádnému přenosu tří pachových stop nedošlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje: [redacted]

10. Pokud se jedná o rekognici podle fotografií, pak pokud soud dospěje k závěru, že tuto rekognici a její závěry nelze použít, je obžaloba toho názoru, že v této trestní věci existuje dostatek jiných důkazů, vedoucích k závěru, že pachatelem jednání shora uvedeného je právě obžalovaný.
11. Státní zástupkyně dále poukazuje na výpověď svědka F■■■■, která je sice zprostředkovaným svědectvím, byť vedena zcela logickou motivací, kdy tento svědek uvedl, že se mu obžalovaný nechtěně svěřil se spáchanou trestnou činností. Popsal, jakým způsobem své vyjádření policii přednesl s tím, že všechna svá tvrzení obhájil u hlavního líčení dne 7. 9. 2015. Tento svědek se policii přihlásil naprosto sám dopisem, posléze skutečnosti uvedené v dopise stvrdil nejen na úřední záznam o podání vysvětlení, ale i před senátem soudu pod tzv. přísahou o povinnosti vypovídat pravdu. Pokud se jedná o namítaný nekorektní postup ohledně předložení tohoto důkazu, pak namítané skutečnosti nemají oporu v příslušném rozhodnutí Ústavního soudu s tím, že státní zástupce, stejně jako obžalovaný, je tolikou stranou a je věcí taktiky, v které fázi trestního řízení důkazy kterákoli ze stran předloží, když mnohdy (ze strany obhajoby v této konkrétní věci) byly důkazy předkládány až ve fázi odvolacího řízení.
12. Důkazem svědčícím pro vinu obžalovaného je umístění kupičky vlasů. Z videozáznamu ze dne 21. 2. 2013 je patrné, že se ona kupička vlasů nenalézá na místě, o němž až dne 23. 2. 2013 v úředním záznamu o podání vysvětlení hovoří obžalovaný, tedy uprostřed provozovny kadeřnictví u levého křesla. Není z tohoto videozáznamu ani patrné a ani nemůže být, že by se tato kupička nacházela v blízkosti kamen WAW, neboť videokamera okolí tohoto prostoru ani nezabírá. Poté, co obžalovaný sdělil skutečnosti, týkající se kupičky vlasů dne 23. 2. 2013, bylo realizováno dne 27. 2. 2013 dohledání místa trestného činu a tato kupička byla dokumentována na místě v blízkosti kamen WAW, tím je prokazováno, že obžalovaný se musel pohybovat v jiných místech než připouští ve svých výpovědích, čemuž odpovídají i zajištěné pachové stopy, protože jinak by tuto kupičku vlasů nezaregistroval. Bohužel ji ve své výpovědi umístil na špatné místo, neboť z videozáznamu je patrné, že v místě, kam ji posléze obžalovaný umístil, tedy doprostřed provozovny kadeřnictví, byly zajišťovány pachové stopy a vlasy zde objektivně nejsou.
13. Dalším důkazem je i „doznání obžalovaného“ při jeho zadržení, kdy z výpovědi plk. Ž■■■■ vyplynulo, že obžalovaný v době zadržování, aniž by byl obeznámen, proč k úkonu dochází, uvedl: „Té paní jsem nic neudělal“. Existuje zde dále elektronická komunikace obžalovaného, kdy obžalovaný v době, kdy vůbec nebyla jasná příčina napadení poškozené, sděluje prostřednictvím počítačové sítě, že okradli kadeřnici.
14. Možno tedy uvést, že důkazy tak, jak jsou výše rozebrány a zhodnoceny, prokazují skutkový děj popsany ve výroku obžaloby. Dle názoru odvolatele, i přes úvahy rozvedené v napadeném rozsudku, se podařilo prokázat, že pachatelem jednání ke škodě poškozené F■■■■ je právě obžalovaný Nečasáný. Výpověď poškozené není nevěrohodným a osamoceným důkazem a jedná se rozhodně o důkaz přímý. Vedle tohoto přímého důkazu je zde celá řada nepřímých důkazů, a zde je třeba opětovně připomenout výpověď svědka M■■■■ či svědkyně Š■■■■, nyní J■■■■, pachové stopy, znalecké posudky, které nevylučují obžalovaného jako pachatele (oční lékařství, soudní lékařství, psychologie a psychiatrie na obžalovaného). Ohledně výpovědi svědkyně T■■■■ nad rámec shora uvedeného, k jejímu vyjádření vztahujícímu se k případné manipulaci se stopami na místě jednání, pak tato výpověď je vyvrácena jednak výpovědí svědka J■■■■, který popřel poskytování informací z trestního řízení, případně jakýkoli zájem na odstúhání v té době naprosto neznámého studenta střední školy, ale jednoznačně popřel manipulaci s pachovými stopami a dále i z výpovědi znalce JUDr. Kloubka, který jakoukoli manipulaci se stopami, v nichž nebyl zachycen pach jiné osoby, která přišla do styku s obžalovaným, vyloučil.

Shodu s prvopisem potvrzuje: ■■■■■

15. Motivem jednání obžalovaného byl jednoznačně finanční prospěch, byť se nyní bude ve stále se upevňujícím a zlepšujícím mediálním obrazu obžalovaného jevit, že tento finanční potřebu s ohledem na prezentovanou materiální situaci rodiny neměl. V době spáchání jednání však byla situace obžalovaného jiná, obžalovaný byl odstěhován k prarodičům do [REDAKCE] z důvodu problematického chování v základní rodině (krádeže, požívání drog, absence, opakované přestupy na nové školy), zde mu byla přidělována poměrně malá částka finančních prostředků pro jeho potřeby - 100 Kč na den, kdy vykouřil [REDAKCE] cigaret denně, z čehož vyplývá, že měl v inkriminované době dluhy nejen na splátce maturitního večírku, byť se tato dlužná částka v nynějším obrazu jeví jako směšná, neměl schopnosti hospodařit s finančními prostředky a peníze potřeboval.
16. Zhodnocením shora uvedených východisek dokazování, lze dospět k závěru, že napadené rozhodnutí krajského soudu neodpovídá objektivně zjištěnému skutkovému stavu. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem odvolatel navrhuje, aby Vrchní soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. a), b) trestního řádu napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 5. 2018, sp. zn. 9 T 12/2013, opětovně zrušil a věc podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, neboť nalézací soud nepostupoval v této trestní věci v souladu s právním názorem prezentovaným v předchozím rozhodnutí odvolacího soudu.
17. Vrchní soud v Praze přezkoumal napadený rozsudek a přezkoumal i postup řízení, které jeho vynesení předcházelo. Shledal, že odvolání státního zástupce je důvodné.
18. Pokud jde o rozsah provedeného dokazování, má odvolací soud za to, že soud prvního stupně řádně provedl všechny relevantní důkazy a že se skutečně nenabízí jejich další doplnění.
19. Zásadní výhrady má však ke způsobu hodnocení provedených důkazů soudem prvního stupně. Lze souhlasit se soudem prvního stupně, v tom, že k žádné podstatné důkazní změně, oproti rozhodnutí nalézacího soudu ze dne 1. dubna 2016, sp. zn. 9 T 12/2013, kdy byl obžalovaný uznán vinným, a ze dne 20. 11. 2017, kdy byl obžaloby zproštěn, nedošlo. Nemění se ani názor odvolacího soudu vyjádřený v usnesení ze dne 31. srpna 2016, sp. zn. 8 To 54/2016 a v usnesení ze dne 23. března. 2018, sp. zn. 8 To 25/2018. Oproti předchozímu zprošťujícímu rozsudku převzal soud prvního stupně beze změn celé původní odůvodnění, včetně hodnocení provedených důkazů, aniž by jakkoliv dbal výhrad odvolacího soudu. Za původní text připojil pouze doslovné znění odůvodnění zrušujícího usnesení Vrchního soudu v Praze, aby poté přidal úvahu, že provedeným dokazováním nebyl opatřen žádný důkaz, který by svým obsahem jednoznačně obžalovaného usvědčoval.
20. Odůvodnění je navíc poněkud rozporné, protože v odst. 206 soud výslovně uvádí že „*důkazy, které byly u hlavního líčení provedeny, se podařilo prokázat, že pachatelem tohoto jednání byl právě obžalovaný*“. V další části tohoto odstavce tento závěr odůvodňuje konkrétními důkazy a i následující odstavce 207 a 208 se věnují odůvodňování závěru o vině obžalovaného. Tato pasáž v odůvodnění rozsudku zůstala i poté, co na její nelogičnost upozornil odvolací soud ve svém předchozím rozhodnutí a nesvědčí o soustředěnosti a pečlivosti soudu při vypracování písemného vyhotovení napadeného rozsudku.
21. Soud prvního stupně při hodnocení provedených důkazů, tedy v té části, která koresponduje se zprošťujícím výrokem soudu, připomíná opakovaně a na více místech závazný právní názor Nejvyššího soudu ČR, vyjádřený v jeho rozhodnutí ze dne 29.3.2017 č.j. 8 Tdo 1706/2016-I-122 a to, že podle § 265s odst. 1 trestního řádu je tímto právním názorem při projednání věci nalézací soud vázán (viz např. odst. 212, 213, 216, 237 a další). Odvolací soud si není vědom toho, že by

své výhrady k tomuto postupu vyjádřil tak, že by nebyly srozumitelné nebo pochopitelné. Nicméně soud prvního stupně je zjevně nepochopil, a proto odvolací soud tyto námitky znovu opakuje z předchozího odůvodnění rozhodnutí v této trestní věci. Toto opakování se možná zdá zbytečným, za což se odvolací soud omlouvá, je však stěžejním pro další úvahy odvolacího soudu o nesprávnosti závěrů soudu prvního stupně.

22. Podle komentovaného vydání trestního zákoníku a trestního řádu (Prof. JUDr. Jiří Jelínek, CSc. a kol., *Leges*, 6. aktualizované vydání, podle stavu k 1.2.2016) je u ustanovení § 265s odst. 1 tr. řádu k tomu, co se pokládá za právní názor uvedeno následující vysvětlení: „Právním názorem, kterým je tento orgán činný v trestním řízení na základě rozhodnutí dovolacího soudu vázán, je nutno rozumět stanovisko Nejvyššího soudu k otázkám výkladu a aplikace norem hmotného a procesního práva, vyjádřené v rozhodnutí o dovolání. Podobný právní názor je třeba odlišovat od pokynů dovolacího soudu ke způsobu hodnocení důkazů, které naopak nejsou pro orgán trestního řízení, kterému byla věc Nejvyšším soudem přikázána, závazné.“ Pro úplnost má odvolací soud za vhodné uvést, že i komentář k trestnímu řádu kolektivu pod vedením JUDr. Antonína Drašíka, který je k dispozici na ASPI, uvádí ke dni 22.3.2018 následující text: „Právním názorem, jímž je vázán orgán, jemuž byla věc přikázána k novému projednání a rozhodnutí, se rozumí stanovisko Nejvyššího soudu obsažené v jeho kasačním rozhodnutí k otázkám interpretace a aplikace norem hmotného i procesního práva. Především půjde o závazný právní názor vztahující se k výkladu a použití trestního zákoníku, trestního řádu, zákona o soudnictví ve věcech mládeže, zákona o trestní odpovědnosti právnických osob, ale i právní názor k užití řady mimotrestních norem (např. občanského zákoníku, zákoníku práce) významných pro rozhodování v trestních věcech“. Další definici obsahuje pak Velký komentář k trestnímu řádu II. Prof. JUDr. Pavel Šámal a kol., 7. doplněné a přepracované vydání 2013, na str. 3291, kde se uvádí: „Právním názorem, jímž je tento orgán vázán, se rozumí stanovisko Nejvyššího soudu vyjádřené v jeho kasačním rozhodnutí k otázkám výkladu a aplikace norem hmotného a procesního práva... Právní názor je třeba odlišit od pokynů ke způsobu hodnocení důkazů, kterými orgán, jemuž byla věc přikázána, vázán není.“ Přesnou citaci použil odvolací soud nikoliv proto, aby dodal váhu svým dalším úvahám, ale proto, aby bylo zřejmé, že podobný názor na charakter „právního názoru“ není jeho smyslenkou, není osamoceny, ale že má oporu v teoretické rovině.
23. V dané věci nečiní problém to, zda je právním názorem Nejvyššího soudu soud prvního stupně vázán či nikoliv ale to, co z obsahu shora uvedeného rozhodnutí lze označit za právní názor ve smyslu § 265s odst. 1 trestního řádu. Aniž by se odvolací soud snažil o nějakou kritiku odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.3.2017 č.j. 8 Tdo 1706/2016-I-122, musí konstatovat, že, přes značnou obsírnost a množství citované judikatury, žádné stanovisko k otázkám výkladu a aplikace norem hmotného ani procesního práva neobsahuje. Nejvyšší soud nezaujal jasné stanovisko k přípustnosti jednotlivých provedených důkazů, nenařídil provést některý z důkazů, které nebyly dosud provedeny, ani nenařídil jednotlivý konkrétní důkaz opakovat. Otázkou aplikace hmotného práva se z pochopitelných důvodů nezabýval vůbec. Nařídil pouze, aby celé dokazování proběhlo znovu před jiným senátem. Nejedná se tedy o právní názor ale maximálně o „pokyn dovolacího soudu“ kterým však není soud prvního stupně vázán. Pokud se tedy soud prvního stupně zaštiťuje u hodnocení každého z důkazů závazným právním názorem Nejvyššího soudu, je tento postup naprosto nesprávný a odvolací soud jej nemůže akceptovat.
24. Pochybení soudu prvního stupně nespočívá ani tak v tom, co sám naznačuje v závěrečné části odůvodnění napadeného rozsudku, tedy v tom, že vlastně neví, komu by se měl zavděčit. Jestli Nejvyššímu soudu, který, jak se domnívá, si přeje zproštění obžaloby, nebo Vrchnímu soudu, který, jak se domnívá, by si přál odsouzení (viz odst. 306), ale v tom, že jeho vlastní hodnocení provedených důkazů v odůvodnění napadeného rozsudku chybí. To je zjevné nepochopení předchozího usnesení Vrchního soudu v Praze. Vrchní soud v Praze rozhodně nevyjádřil žádný závazný názor ohledně viny obžalovaného. Uvedl pouze, že způsob, jakým soud přistoupil k hodnocení důkazů, byl nesprávný.
25. Soud hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 2 odst. 6 tr. řádu). A to právě soud prvního stupně, neustálým

poukazováním na závazný právní názor Nejvyššího soudu, ne učinil. Není tedy jasné, jaké je vlastně jeho vlastní hodnocení důkazů, protože ani po zrušení původního zprošťujícího rozsudku soud své úvahy od vlivu domnělého „závazného právního názoru“ neočistil. Namísto toho, aby u každého z jednotlivých usvědčujících důkazů uvedl jaké je jeho vlastní hodnocení, reagoval podrážděně a původní hodnocení doslova opsal (či spíše okopíroval). Jinými slovy, soud nejprve učinil závěr o tom, jak by mělo jeho rozhodnutí dopadnout a teprve poté tomuto závěru přizpůsoboval hodnocení důkazů.

26. Soud prvního stupně u každého z provedených důkazů vyjadřuje své pochybnosti o jeho věrohodnosti. Tyto pochybnosti však nemohou být založeny ani na „závazném právním názoru“ ani na iracionální nedůvěře k poskytovateli tohoto důkazu. Odůvodnění toho, na čem jsou pochybnosti založeny, musí být jasné a přesvědčivé a musí mít oporu v dalších provedených důkazech a logických myšlenkových pochodech. Protože soud vyjadřuje pochybnosti prakticky o všech důkazech a protože ve věci bude rozhodovat jiný senát, nemá smysl všechny tyto „pochybnosti“ rozebírat. Příkladmo lze uvést třeba závěr o možném přenosu pachových stop vyšetřovatelem kpt. J. [REDACTED], byť znalec JUDr. Kloubek tuto možnost vyloučil, nebo úvahy o možné retrogradní amnézii poškozené I. [REDACTED] B. [REDACTED] přes to, že si poškozená pamatovala jak svého posledního zákazníka, tak osobu, která přišla po něm.
27. Hodnocení důkazů tak trpí takovou vadou, kterou nelze v řízení před odvolacím soudem napravit a činí celé rozhodnutí prakticky nepřezkoumatelným. Proto odvolacímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek v celém rozsahu zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Dává tím, víceméně, za pravdu všem odvolacím námitkám odvolatele, tak jak jsou uvedeny výše a tak, jak byly uplatněny už v průběhu předchozích řízení, protože způsob, jak k nim, po předchozím zrušení jeho rozhodnutí, přistupoval soud prvního stupně, je naprosto formální a nesprávný.
28. Odvolací soud si je vědom toho, že hodnocení provedených důkazů je zásadně doménou soudu prvního stupně a nelze jej v této činnosti příliš omezovat. Soud prvního stupně v novém řízení znovu zhodnotí provedené důkazy, aniž by se nechal omezovat „závazným právním názorem“ Nejvyššího soudu, a poté ve věci znovu rozhodne. Je otázkou jeho vnitřního přesvědčení, jakou měrou se nechá nezávaznými dovolacími pokyny Nejvyššího soudu při hodnocení důkazů ovlivnit. V této souvislosti však nelze než upozornit na to, že tyto pokyny naprosto kopírují předchozí odvolací námitky obžalovaného.
29. Protože je naprosto zřejmé, že senát opakovaně rozhodující v této trestní věci není schopen oprostít se od nesprávného hodnocení provedených důkazů, není proto schopen rozhodnout nestranně, ani napsat jasné a přezkoumatelné rozhodnutí, rozhodl odvolací soud tak, že věc bude v dalším řízení projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Nový senát tak, bohužel, musí provést celé dokazování znovu a teprve poté provedené důkazy hodnotit. Odvolací senát doufá, že se při tom vyhne pochybením, která ve věci učinil stávající senát nalézacího soudu.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí není stížnost přípustná.

Praha dne 28. listopadu 2018

JUDr. Jiří Lněnička v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: [REDACTED]

